

UCHHANDLUNG

LOVE KILLS
CAPITALISM

©ALBIREOMKG

#DIPSIZLIK

Svyatoslav Albireo

#Dipsizlik

Çevirmen Yağmur Dırık

© 2024 - Svyatoslav Albireo

“Akli dengesi yerinde olmayanlar” ve empati duygusu yüksek olanlar için bu kitabın hayal ürünü olduğunu ayrıca belirtmek isterim. Gerçek kişilerle, olaylarla, ifadelerle, isimlerle olan tüm benzerlikler tamamen tesadüf eseri ortaya çıkmıştır. Başkalarının hayatlarına ve seçimlerine karşı toleransı zayıf olan bir okuyucunun okurken yaşayabileceği travma ve rahatsızlıklardan dolayı yazar sorumlu değildir. Diğer insanların nasıl yaşaması gerektiği konusunda aktif bir vatandaşlık göreviniz varsa, bu kitabı okumaktan sakının. Kendinize iyi bakın.

Gökte duman, karada duman, insanlar yerine makineler.¹

“Geldik!” Marian sevinçle duyurdu ve bir saniye sonra ekledi, “Burada kalın! Asen ve ben bir koşu gidip bir sonraki durağımızı öğrenip geleceğiz.”

Marian bana safkan bir av hayvanı gibi bakıyor, başını sallıyor ve koşarak uzaklaşıyor. Nefes nefese kalmış ve yorulmuş olan Asen, daha iyi bir amaç için kullanılması gereken bir azimle onun peşinden koşuyor.

Bojen ve ben metro platformunda bekliyoruz. Bojen bir saniyeliğine gözlerini kapatıyor, mola verdiğimiz için mutlu, yorulmuş.

“Boj, bilette ne yazıyor ki?” diye tembel bir tavırla soruyorum.

Bojen sesindeki sonsuz hüznle cevap veriyor:

“Biletleri elime bile almadım, hiçbir fikrim yok.”

“Marian amaçsızca ileri geri koşmayı sever. Yani, bunun bir sebebi vardır elbette.”

Bojen felsefi bir tavırla cevap veriyor:

“Evet, pek düşünerek hareket etmez. Sürekli nereye acele ediyor ki?”

Bu sorunun cevabını bilmeme rağmen, ona cevap veremiyorum o yüzden sadece gülümsüyorum.

Marian ağının bir halkasını daha örmüş olarak geri dönüyor. Asen ise zar zor arkasından geliyor.

Ben de ona alışkanlıktan gülümsüyorum. Yüzyıllar içinde oluşan bir alışkanlık.

Birkaç dakika bekliyoruz, tek bir tren bile gelmiyor. Avrupa’daki metro trenleri Moskova’daki gibi değiller, her dakika değil on, on beş dakikalık aralıklarla geliyorlar. Ve aniden Marian endişeli ve kararlı bir şekilde konuşuyor:

“Şu tarafa gidelim! Diğer taraftan çıkarız!”

Bojen ile bakışıyoruz ve Marian’ı takip ediyoruz. Bagajımız rahatsız, çok fazla farklı çantamız, el çantalarımız, müzik aletlerimiz, torbalarımız, bunların hepsi sanki kasıtlı olarak mantıksız ve rahatsız bir şekilde

yerleştirilmiş. Marian'ın bir de kocaman bir bavulu var. Kırılmış. Birinci tekerini Bulgaristan'da koparmış, ikincisini de burada kopardı koparacak. Bu bavulda üç tane kaldırılması imkansız amplifikatör var. Şimdi de Koşey'in² altının üzerine eğildiği gibi üzerine eğilerek sürüyerek götürmemiz gerekiyor. Amfilere çok ihtiyacımız var çünkü Münih'te amfilerle çalmak yasak. Yani, anladığınız üzere, onlar olmadan hiçbir yere gidemeyiz. Ah, şimdilik olayı anlayamadınız, daha yolun başındayız. Pekala, sorun değil, yakında anlayacaksınız.

Uzun süre merdivenlerden bir aşağı bir yukarı inip çıkıyoruz. Aradaki mesafeyi kapatmak için birinin geri dönüp Marian'ın bavulunu taşımasına yardım etmesi gerekiyor. Asen göze girmek istediği için, sadakatle onunlar birlikte koşup bavulu taşımasına yardım ediyor. Bir keresinde onun yerine gitmeyi merhametle teklif ettim, sonuçta arkadaşım, neden diğerleri kendini bu kadar harap etsin ki. Ama örümcek ağından kurtuluş yok ve insanlar onun için her şeyi yapmaya hazırlar. Olsun. Ben kimim ki insanların anlamsız şeyler yapmasını engelleyeyim?

Bir peronda iniyoruz. Gideceğimiz pansiyonun adresini sadece Marian biliyor. Öz kardeşi Bojen ve Marian'ın ağına düşmüş Asen, sebepsiz bir öfke patlamasıyla karşılaşmamak adına soru sormaya cesaret edemiyorlardı. Benim için hava hoş. Hiçbir yere acelem yok ve hiçbir yere gitmiyorum, zaten istediğim yerdeyim. Yanında.

Marian sonunda kayda değer bir şey söylüyor:

“Bizim U7 ve U3 numaralı trenlerden birine binmemiz gerekiyor.”

Münih metrosu, elbette Moskova'dakinden daha küçük ve anlaması daha kolaydı, ancak Marian, Bojen'in tüm akıl yürütme çabalarını durdurmaya kararlıydı. Ben de fark ettirmeden onu yönlendirirken metroda çılgınlar gibi koşuşturmasına engel olmadan kendimizi bir hiçliğin ortasında bulmamamız için çabalıyordum.

Bojen ve ben merdivenleri işaret ederek:

“U7 orada.”

Merdivenden aşağı koşuyoruz. Orada birkaç saniye bekledikten sonra bir anda Marian:

“U3 yukarıda! Geri çıkıyoruz!”

Bojen histerik bir şekilde:

“Ne?! Hayır!”

Omuz silkiyorum. Benim için hala hava hoş. Bu yüzden de Marian, Avrupa’da dendiği gibi unstoppable³. Yukarıya koşuyoruz.

Marian öfkeyle ekrana bakıyor:

“U3 nerede?! Neden düzgün yazmak bu kadar zor?”

“Onlar düzgün yazıyor zaten, sen daha sık okumalısın. Bak orada ekranda,” diye kafamla işaret ediyorum.

Marian’ın güzel yüzünde bir gülümseme beliriyor ve aşağıya koşmaya niyetleniyor. Ama ben artık yeter diyorum:

“U7 aşağıda, U3 burada.”

Marian yeter olduğunu anlamadığı için sevinçle:

“Biz U7’ye de binebiliriz!” neredeyse aşağıya kendini atmaya hazırды.

Bojen yalvaran gözlerle bana bakıyordu. Asen artık hiçbir yere bakmıyordu. Genç çocuğun bakışları önündeki noktayı fark etmeden hipnotize ediyordu. Asen hepimizden iki kat daha genç.

“Olabilir,” diyerek dediğine katılıyorum, “ama biz U3 ile gideceğiz.”

Marian sanki metroya yeni girmiş ve hangi trene bineceğimizi yeni seçiyormuşuz gibi sakince kafasını sallıyor. Sanki metronun içinde kafadan sorunlular gibi koşturmamışız gibi.

Bojen rahatlayarak derin bir nefes veriyor, bana minnettar ve kaçamak bir bakış atıyor. Ona hafifçe gülümsüyorum ve sonra averçemin⁴ koyu altın gözlerine bakıyorum.

Beni affedin millet, beni bulmak kolay değil. Bir adım ötede olsam bile. Çünkü önce kendinizi bulmalısınız. Bunu yüksek sesle söyleseydim, Marian homurdanırdı. Bizi affedecekleri bir şey yok. Onları tutan bir şey yok.

Bu hikayenin yüz tane başlangıcı varsa neyle başlamalıyım? Bazı şehirlerin canlı ve kendi akıllarına sahip olduklarından mı? O zaman Münih hakkında yazmaya başlamadan önce Krasnoyarsk, Soçi ve Burgaz ile

tanışmamla başlamalıyım. Eğer hangi akla hizmet sokak müzisyenleri ile Münih'e gittiğimle başlarsak; müzisyen değilim, sokak müzisyeni hiç değilim, arkamda mutlu bir ailem var, o zaman bu hayattan daha önce başlayan, gerçekten de bu dünyada olmamın sebebi olan, tabii ki onun da (çünkü tek taraflı dostluk olmaz) dostluktan bahsetmem gerekir. Ve sanırım bütün bu arka plandaki hikayeler benim ve onun hareketlerini anlatabilseydi, bu hikaye daha parlak olabilirdi. Ama o zaman bambaşka bir hikaye olurdu. Her şeyi dikkatim dağılmadan ama anlaşılır bir dille anlatmaya çalışacağım. Benim için bu dünyada işler böyle yürüyor, en kutsalımı ve mahremimi bütün dünyayla paylaşıyorum. Milyonlarca gözle aramak daha kolay. Siz olmadan onu bulamazdım. Ve şimdi de herkesle yalnız başıma kalmam gerekiyor. Çünkü biz insanlar, kuantum parçacıkları gibi hareket ediyoruz ve sıkı bir kuantum dolanıklığı⁵ oluştuğunda onu milyonlarca seyirci sayesinde çözebiliyoruz. O yüzden hikayem bir seyahat değil iki seyahat hakkında. Birisi Münih hakkında, diğeri de her şeyin her zamanki haline geri dönüşü, kuantum seyahati hakkında.

Bu arada Münih'teki metro çok hoş. Genel olarak metroda yön bulma becerilerimden memnunum. Topografik kretenizmim olmasına rağmen metro şemalarını iyi kavriyorum ve bir yerin haritasını çizemezsem, o yeri hiçbir şekilde anlayamıyorum. Ama her şehrin metro hatlarında iyi bir oryantasyona sahip olduğum ortaya çıktı. Moskova'da, Sofya'da, Münih'te ziyaretçilere bu konuda rehberlik ediyorum... Etrafında averçen telaşlı telaşlı dolaşıyorsa, insanın aklına metro gelmiyor. Ama o zaman amaç farklı, hedefe varmak değil, daireler çizmek ve ağ örmek.

Asen Münih'e ilk kez gelmiyor, ama genç, zihinsel olarak Sovyetlerden gelen birinin yirmili yaşlarından çok daha genç, modern dünyanın bir ürününden beklendiği gibi çocuksu. Asen sorunlu bir ailede büyümüş, azimli, iyi ellerde, iyi bir sosyal düzende iyi bir insan olabilirdi. Ancak kapitalist sistem altındaki sorunlu aile onu tehlikeli, kurnaz bir şaromığaya dönüştürdü. "Şaromığa" kelimesinin espirili bir etimolojisi vardır; birisi bu kelimenin Napolyon'un ordusu kaçarken aç Fransız askerlerinin Ruslara "cher ami", yani sevgili dostum diye hitap ederek yiyecek dilenmesiyle ortaya çıktığını isabetli ve zekice bir şekilde uydurmuştur. Bu şekilde onlara şaro-mıgalar denmeye başlanmış. İşin aslı elbette öyle değil, lehçedeki "şarom" kelimesinden geliyor, yani "karşılıksız", şaromığa başkalarının sırtından zengin olmaya çalışan küçük bir dolandırıcıdır⁶. Tabii ki bu,

bunun için birine 'cher ami' (sevgili dost) olmaya çalışabileceği ihtimalini de ortadan kaldırmaz. Ama onda gençliğe özgü bir merak var, her şeyin farkına varmaya, hiçbir şeyi kaçırmamaya çalışıyor. Ruhu eğitimsizliğin zincirlerinden kurtulmaya çalışıyor. Benim oğlum da aynı yaşta. Kibirli, yetenekli, yakışıklı bir çocuk. Altın gibi delikanlı, Alisa Selezneva'nın⁷ kendisini arayıp uzay limanındaki bir kafeye davet edeceğini hayal eden bir öncü, bir matematikçi, geleceğin yüksek hızlı ulaşım yazılımının mucidi. İnsan İmparatorluğu'nun mirasıyla büyümüş. Asen reklam ekranındaki gülümseyen kadına edepsiz bir hareket yapıyor, etrafta dolanıyor, mırıldanıyor ve salondaki bir kadını taklit ediyor. Kadın kibarca arkasını dönüyor.

“Oğlancı,” diye küçümseyerek ve alçak bir sesle bir siyahinin arkasından sesleniyor. O kişinin duyduğunu ve hatta anladığını görüyorum, Asen'e küçümseyici bir bakış atıyor ama sessizce yoluna devam ediyor.

“Asen, Münih'tesin ve burada faşist fikirlerin yüzünden öyle bir çok para cezasına çarptırılırsın ki hayatın boyunca ödeyemezsin. Bizim cahil köyümüzde bunu yapabilirsin, ki orada bile bu söylem maymunvari kalır,” diye küçümseyerek sııttım.

Asen utanıp sakinleşiyor. Marian'ın puslu bir bakış ve hafif, tanıdık bir gülümsemeye beni izlediğini görüyorum. Bakışlarımı yakalıyor ardından gözlerini kaçırıyor. Bojen hevesle metrodaki afişleri inceliyor. Bojen entelektüel ve soğukkanlı biri. Çok yakışıklı, çok olgun ve çok eğitilmiş bir insan. Dış görünüşü ve davranışları Rus aktör Vladimir Mişukov'a benziyor. Bu arada Asen, Amerikalı aktör Jake Gyllenhaal'a çok benziyor. Marian ise mutluluğa benziyor. Tabii ki bu konuda taraflıyım. Örümceğe benziyor, tabii örümceğin insana dönüştüğünü hayal ederseniz. Fantezilerinizin içinden bir örnek; ince ve zarif, çok çekici, koyu renk uzun saçlar, esmer dar bir yüz, göz kamaştırıcı keskin bir gülümseme, bir çiçek gibi sersemletici. Çok yakışıklı “karanlık” bir müzisyen. Nasıl hayal ettiyseniz, tıpkı o şekilde. Depp'in⁸ kayıtsız güzelliğinin tüm renklerine bürünmüş hali gibi.

Bulgaristan'a taşınmadan önce çok sayıda yabancı tanıdığım vardı, ancak bunlar Sovyet entelektüellerinin arasında dağılmış olduklarından, Batı düşüncesinin bariz yüzeyselliği daha az dikkat çekiyordu. Üstelik, çoğunlukla en iyi temsilcilerle görüşüyordum; yazarlar, toplumsal

aktivistler, akademisyenler. Bu nedenle, buraya taşınan insanlar burada kimsenin bir şey anlamadığı konusunda dert yanarken, sadece dili daha iyi bilmek gerektiğini kibirli bir tavırla içimden geçiriyordum; birçok dil biliyorum ve onları başkalarına öğretebilecek kadar iyi biliyorum. Açıkçası, senin orada onların anlamayacağı ne kadar üstün bir düşüncen olabilir ki? Sen de iki kelimeyi bir araya getiremiyorsun. Sonra gelip örümceğimin ağına dolanmış bir sinek sürüsüyle tanıştım. Saçlarımı karıştırma alışkanlığı edindim, çünkü iletişim kurmaktan saçlarım diken diken oluyordu, belki de bu yüzden kelleşmeye başlamıştım. Soyut düşünme ve akıl yürütme konusunda inanılmaz bir yetersizlik. 17 yaşında sahip olduğum sosyal çevrede bile göstermeye utanılacak bir mizah seviyesi. Asıl konuları; orada burada sürekli bir şeyler yememiz, yememiz ve yememiz. Ve ot. Mutluluğun sembolü olarak. Ruhların yakınlığından keyif almayı bilmeyenler için var olan tek mutluluk. Ve bu da gerçekten yaratıcı yeraltı kültürü, sokak müzisyenleri. Bu, Velvet Goldmine⁹ gibi değil, çok daha canlı. Ve Rus rock'ı da değil. Bu arada, her ülkede böyle duygu dolu bir rock akımı olduğunu sanıyordum, yani Bulgarların Bulgar rock'ı, Çeklerin Çek rock'ı gibi. Avrupa'da böyle bir şey göremeyince, bu akımın imparatorluğun parçalarından doğduğunu ve sosyalist kamp ülkelerinde¹⁰ olması gerektiğini düşünüyordum, ancak bunun benzersiz bir akım olduğunu, bu akımın sadece Rusya'da olduğunu fark ettim. Yani Rus rock'ı benzersiz bir müzik türü.

İşte bu şekilde, bu yeraltı dünyasıyla tanıştım ve gerçekten de burası dibe vurmuş. Elbette dünyada her alanda bir çöküş var, ancak yeraltı kültürü, yaratıcılığın ve varoluşsal umudun kıvılcımını ateşlemesi gerekirken, belki de henüz her şey gübreye dönüşmedi. Bu topraklarda yeni güller büyüyebilir ancak şu anda her şey sadece çürüyor.

Bojen'le konuşurken, onun narin ve derin zekasının sadece benim hayal ürünü olduğundan korkarak hep içime kapanırdım. Ve şimdi öyle bir şey söyleyecek ki, Bojen'in de bir maymundan çok da uzak olmadığı anlaşılacaktı. Geleceğe bakınca, hayır, Bojen'in içi de dışı kadar güzel çıktı. Ne yazık ki iyi bir arkadaşlık ilişkisi kuramadık. Elbette arkadaşlık kuramazdık. Ama en azından Münih'te konuşabileceğim biri vardı.

Mozartstrasse'deki “Smart Stay” pansiyonundayız. Bir odada tek biz varız. Münih için ne diyebilirim ki, Sofya, Prag ve diğer tüm cüce Avrupa

şehirlerine benziyor. İnsanların Sovyet panel binalarına olan tepkilerini hiçbir zaman anlamadım. Buradakiler de aynı beton binalar. Bana mesela, Avrupa şehirlerindeki kuleler ve diğer göz yorucu Orta Çağ yapıları, aynı şekilde işe yaramaz geliyorlar. Sovyet tipi standart binaların bilimsel olarak tasarlandığını fark etmiyorsunuz bile; ev, yeşil alan, kaldırım, patika, yine bir yeşil alan, yol. Nedenini anlıyor musunuz? Ya da şimdi bile durumu yeniden değerlendirmek zor mu geliyor? Avrupa'da her şey bir yığın halinde; atlar, insanlar. Kaldırımda iki kişi yürüyemezsiniz, evlerin etrafında yeşil alan yoktur. Yolun nerede başlayıp kaldırımın nerede bittiği pek belli olmuyor, çünkü buradan da arabalar geçiyor. Kafe masaları zaten dar olan kaldırımları işgal ediyor. Ve siz burada sokakta bir Avrupalı olarak bir kafede oturuyorsunuz ve hemen arkanızdan arabalar geçiyor. Siz büyük bir bardakta moka içerken tüm egzoz dumanı burnunuza geliyor. Ve karşınızdaki kişiyi duyamıyorsunuz. Duymamalısınız da bu dünya konuşmayı bilmeyen yalnız insanlar için yaratılmış bir yer. Bu yüzden yolun kenarında oturmakta bir sakınca yok. Ve elbette, arabalar ve yayalar için ne yürümenin ne araba kullanmanın, ne de bisiklete binmenin uygun olmadığı kaldırımlı sokaklar. Asfalt Nibiru'dan gelen sürüngenlerin bir ürünüdür, başka türlü olması mümkün değil, tüm Avrupa'ya yetecek kadar yok çünkü.

Avrupa'nın bir kısmını otobüsle gezdikten sonra Münih'e vardık, bu yüzden size nasıl olduğunu anlatacağım. Genel olarak, şehirlerde her zaman diğer insanların fark etmediği şeyleri fark ederim. Ben böyle bir turistim, başkalarının ilgilendiği şeylerle ilgilenmiyorum, insanların nasıl yaşadığına, şehrin alanının yaşamak için ne kadar uygun olduğuna bakıyorum.

Bulgaristan'ın bir deniz kenti olan Burgaz'dan önce Sofya'ya geçtik. Tabii ki tüm konforu göz ardı ederek. Tren yerine otobüse bindik. Tren daha rahat ama daha uzun sürüyor. Böylece, daha fazla saat rahat olacağından daha az saat rahatsız olman daha iyi. Seçim belli. Marian'la gidiyoruz ya. Averçemin esrarengiz bir yeteneği var, bu dünyada ortaya çıktı, belki de daha önce görmezden gelmişimdir, bilmiyorum; tüm olası seçenekler arasından en uygunsuz ve optimal olmayan seçeneği seçmek. Sofya'ya otobüsle 5 saatte gitmekten daha iyi olan tek şey, Karel Gott'un¹¹ ülkesine aynı otobüsle, 4 bin küsur paraya, ama 20 saatte gitmek! 20, Karel mein Gott¹²! Her 4 saatte bir tuvalet ve kafe vadediyorlar.

Sofya'da Marian'ın ilk kızdığı şey, tuvaletlere girişin Burgaz'da olduğu gibi 50¹³ değil 60 stotinki yani Bulgar kuruşu olmasıydı.

“Halka açık tuvaletler ücretsiz olmalı!” diye öfkeyle homurdanıyor Marian.

“M, bir komünist mitingi,” dedim sırtarak, "dikkatli ol, Batı Avrupa'ya gidiyoruz, seni bir devrimci gibi içeri atarlar.”

Utaniyor. Kırk beş yaşına geldiğinde, siyasette taraflı bir duruşa sahip olmamak için elinden geleni yapmıştı, kendini bir anarşist olarak konumlandırmaya çalışıyordu, ama biliyorsunuz, bu hepinizinki gibi bir anarşizm; haklarım olan her şeyi bana verin ve sorumluluklarım olan her şeyi elimden alın. Ona anarşist olmanın kendi kendini disipline etmenin gerekliliğinin farkına varmak olduğunu söylediğimde çok memnun olmadı, yani anarşiye kadar ulaşmak adına, aynı zamanda sosyalist olmak, toplumun gerekliliğini anlamak, komünist olmak, kendinizi insanlığın tüm bilgisiyle zenginleştirdikten sonra anarşiye ulaşmak, içsel ahlaki kurallar tarafından yönlendirilmek ve eylemlerinizde kendiniz gibi toplumu da dikkate almak zorundasınız. Herkese en büyük faydayı sağlayacak olanı yapmak, gerekli olduğu ya da doğru olduğu için değil, başka türlü yapamayacağınızı bildiğin için. İşte anarşist budur. Elbette, bir İzya¹⁴ ona anarşinin kimsenin sana hiçbir şeyi yasaklamadığı bir durum olduğunu söylemiş. Bir de sosyalist sistemi sevmemeyi ama onun kapsamındaki her şeyi sevmeyi öğrenmiş. Bu arada ailesi de sosyalist. Benim yanımda, elbette, bu konuda konuşmaktan çekiniyor; argümanlarla bastırıyorum ve cehaletle alay ediyorum. Sosyalist bir toplum inşa etmeye çalışan ülkelerin yasalarında sizi dehşete düşüren tüm yasakların anti-komünist olduğunu da bilmelisiniz. Bu yasaklar; Demir Perde¹⁵, homofobi, kürtaj yasağı, kot pantolon ve rock yasağı, anti-komünisttir ve 1917-1926 yılları arasındaki gerçek sosyalist inşa dönemlerini okursanız, sosyalist fikrin ne kadar demokratik ve özgürlükçü olduğuna şaşırırsınız. Yani, sosyalist olmanızı engelleyen tek şey cehaletinizdir.

“Hayır, ben sadece...” diye sakinleşerek mırıldanıyor Marian.

Otobüsten önce bir şeyler atıştırmaya karar veriyoruz, Bojen ve Asen markete gidiyorlar ve geri döndüklerinde Marian doğru düzgün ekmek bile alamadıklarından yakınıyor. Bojen burnunu kırıştırıyor, Marian'ın

hırçınlıklarından hoşlanmıyor ama onu nasıl sakinleştireceğini de bilmiyor. Asen ve Bojen'e buna katlanmak zorunda olmadıklarını göstermek için averçemin bir süre öfkelenmesine izin veriyorum. Ama onlar katlanıyorlar. Güzellik için bundan daha fazlasına da katlanılabilir. Ve averçe inanılmaz güzel.

“Neden çocuk gibisiniz? Bir sürü çöp almışsınız! Ekmek, bir lev¹⁶ karşılığında bir ekme! Bulgarca anlıyor musunuz?”

Asen karşılık vermeye çalışıyor ama daha da büyük bir öfke nöbeti ile karşılıyor.

Bir süre Marian'a hayranlıkla bakıyorum.

“Ben giderim. Sana ekme dışında ne alayım?” diyerek gösteriyi bitirmeye karar veriyorum.

“Seninle geleceğim!” sakinleşiyor ve küçümseyerek onlara, “işte Svyatoslav ile gideceğim,” diyor.

Neden beni tam adıyla çağırdıklarını anlamıyorum, ama Bulgaristan'da herkes beni bu isimle çağırıyor, kendimi "Slava, Svyatoslav" olarak tanıtsam bile.

Averçe de bana tam adıyla seslenir, her ne kadar saklamadığım gerçek ruh adımı bilse de. Bana bir kez böyle seslendi (yüzüme değil), kafası karıştı, yutkundu, muhtemelen üzerine bir duygu karmaşası çöktü ve bana bir daha öyle seslenmedi. Bu arada, evde ona gerçek adıyla hitap ediyorum, yüzüne karşı averçe diyorum, ortak tanıdıklarımızın yanında ise yerel yabancı adıyla.

Şöyle bir psikolojik olgu vardır; birisi bizim için çok değerliyse ve aniden hayatımızdan çıkarsa, onu yanımızda tutmak için onun özelliklerini benimseriz. Birdenbire bizim için alışılmamış bir şekilde davranmaya başlarız, çünkü içten içe özlediğimiz kişinin davranışlarına hayranlık duyarız. Bu durumda, Marian için bu kişi benim. Aramızda histerik olan benim ve onun insanlara karşı patlamaları aslında benim bir yansıyam. Onun istediği zaman açıp kapatabildiği bir güven hissi. O ise böyle hissetmiyor, duygularını zirvelerde yaşamıyor. Orada sessizce siyah, parlak bir bilinç yumağı olarak oturuyor ve hayranlıkla bakıyor. Çünkü aniden yükselmeye başlarsam o da her zamanki gibi kendini kaybediyor. Eğer

sinirim ona yönelikse. Beni sinirlendirecek başka bir şey yok. Başka hiçbir şey umurumda değil. Geri dönüyoruz. İkimiz birlikte vakit geçirdikten sonra huzurlu Marian gülümser, parlar ve herkesin moralini yükseltir. Ben hariç.

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>